

Ѣ нѣмѹ ѿмѣнѣ неизмѣнимо, недовѣршимо, почтѣнно,
 славно, такожде братіе ѿ нѣа снѣца кой то сме са
 раждаде въз нѣжны времена, ѿ останале пробѣти неѹ-
 чѣни, колко то да сме неѹчѣни, не аѿ ѿ нѣа ѿма-
 ме рѣзумѣ ѿ познѣваме что Ѣ лѣшо то, что Ѣ
 хѣрно то, ѿ аѿко ни стѣри нѣкой лѣшо а то не ни Ѣ
 драго, тако ѿ нѣа кога стѣримѣ нѣкомѹ челоѹчѣкѹ
 слѣ ѿ нѣмѹ тако не Ѣ драго, за радѣ товѣ тре-
 вѣва Ѣдинѣ дрѹгомѹ слѣ да не стѣрѣваме да ѿ не
 завѣждаме, не ѿсѣждаваме, да се не предѣваме, но
 да сме благодарны снѣки, комѹ кѣкто го Ѣ вѣх
 подарилѣ, ѿ да ѿ ѿмаме лѣбовѣ ѿ когаѿѣ Ѣдинѣ
 на дрѹгомѹ, ѿ да се лѣбѣмѣ на гѣда вѣа ѿ шѣса
 нѣшего ѿнѣа хрѣта, ѿ на мѣтрѣ бжѣю, та докѣ се
 сподокѣмѣ да видѣмѣ въз царство то бжѣе, Ѣгоже
 не вѣдетѣ конца во вѣки вѣкиѣх.

Цариградѣ,

16 Декѣм. 1852.

ИЗДАТЕЛЬ

ВЕЛКО РАДОВЪ КОРОЛЕВЪХ.